

Sygnatura akt VI Ka 1133/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 lutego 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Aleksandra Studniarz

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r.

przy udziale J. C. przedstawiciela Państwowej Inspekcji Pracy w K.

sprawy **M. W.** ur. (...) w K.

syna J. i M.

obwinionego z art. 282§1 pkt 1 w zw. z art. 77(5)§1 ustawy z dnia 26.06.1974 r. - Kodeks pracy

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 7 sierpnia 2018 r. sygnatura akt VI W 151/18

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 1 kpw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1133/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2018 r. sygn. akt VI W 151/18, Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał obwinionego M. W. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 w zw z art. 77⁵ kodeksu pracy i wymierzył mu za to wykroczenie karę 1500 zł grzywny. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki i opłatę.

Wyrok w całości zaskarżył apelacją obrońca obwinionego.

Zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego a to art. 410 kpk w zw z art. 82 § 1 kpw co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych. Domagał się zmiany wyroku i uniewinnienia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenie na jego rzecz poniesionych kosztów obrony w sprawie. Z ostrożności procesowej wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary, powołując się na przepis art. 39 kw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poprawnie przeprowadził wszystkie niezbędne dowody. Nie nasuwa zastrzeżeń także ich ocena.

W świetle dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji nie ulega wątpliwości, że obwiniony jako pracodawca odmówił wypłacenia pokrzywdzonemu należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Jakkolwiek obwiniony i świadek P. K. utrzymywali, że uprzednio pokrzywdzony zgodził się na potrącanie mu z należnych diet pieniędzy wcześniej pożyczonych przez pokrzywdzonego od pracodawcy a także wartości szkód, jakie pokrzywdzony miał w mieniu pracodawcy spowodować, to przebieg zdarzenia z dnia 23 listopada 2017 r. takiej zgodzie pokrzywdzonego przeczy. Bez wątplenia bowiem wspomnianego dnia pokrzywdzony domagał się i to w obecności wezwanych przez niego funkcjonariuszy Policji wypłacenia mu należności. Noty obciążeniowe mające wykazywać, że pracownik (pokrzywdzony) wyrażał zgodę na potrącenie nie były przez niego podpisane, więc nie dowodzą tego, że obwiniony potrącił sobie swoje roszczenie z należności przysługujących pokrzywdzonemu. Nawet z wyjaśnień obwinionego wynika, że pokrzywdzony odmawiał podpisania oświadczenia o zgodzie na potrącenie. Wprawdzie z zeznań świadka W. K. wynika, że pokrzywdzony wyrażał zgodę na potrącenie mu jakiejś bliżej nieokreślonej kwoty, ale zeznania tego samego świadka dowodzą, że w trakcie interwencji pokrzywdzony konsekwentnie domagał się wypłaty od pracodawcy. Podobnie świadek K. K. zeznała, że pokrzywdzony domagał się całej należności konsekwentnie i nie pamiętała by pokrzywdzony godził się na jakiegokolwiek potrącenia. W połączeniu z wyjaśnieniami obwinionego, że pokrzywdzony odmówił popisania okazywanych mu oświadczeń nie może ulegać wątpliwości, że w dniu 23 listopada 2017 r. obwiniony odmówił wypłacenia pokrzywdzonemu należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Wypłacenie tych należności nie wypłacono pokrzywdzonemu aż do dnia zakończenia kontroli przez Państwową Inspekcję Pracy tj. do dnia 23 stycznia 2018 r. Z dokumentacji wynika, że pracodawca dokonał potrącenia z przysługujących pracownikowi należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową na podstawie noty obciążeniowej na kwotę 3000 zł (nie podpisanej przez pracownika) i oświadczenia M. W. o udzieleniu pracownikowi pożyczki w kwocie 2500 zł.

Nie ulega wątpliwości, że potrącenia te były bezprawne. obrońca obwinionego, że istniała podstawa do tych potrąceń, ale biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy trzeba stwierdzić, że pozostaje w błędzie. Art. 282 § 1 ust. 1 kp penalizuje między innymi zachowanie polegające na bezpodstawnym potrąceniu z przysługujących pracownikowi należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową jakichkolwiek kwot. Pojęcie „bezpodstawne potrącenie” o którym mowa we wskazanym przepisie to to samo, co dokonanie potrącenia bez podstawy prawnej. Należy też pamiętać, że inny jest status wynagrodzenia za pracę a inny przysługujących pracownikowi należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. O ile z wynagrodzenia za pracę można dokonywać pewnych potrąceń przy zachowaniu określonych warunków (art. 87 i art. 88 kp), to ochrona należności o których mowa w art. 77⁵ kp jest niemal całkowita, tzn. nie podlega egzekucji z wyjątkiem jednego przypadku (art. 831 § 1 kpc). Z należności tych nie może egzekwować nawet Komornik, wykonujący prawomocny wyrok. Tak więc dokonanie przez obwinionego potrącenia było bezprawne, czyli bezpodstawne. Jest zatem oczywiste, że obwiniony zrealizował znamiona ustawowe przypisanego mu wykroczenia. Sąd Okręgowy nie widzi absolutnie żadnych przesłanek do zastosowania art. 39 § 1 kw. Nie może w niniejszej sprawie być nawet mowy o wypadku zasługującym na szczególne uwzględnienie.

Nie było więc podstaw do uwzględnienia apelacji w takim zakresie w jakim zarzuca ona obrazę przepisów prawa procesowego i wynikające z tejże obrazę błędy w ustaleniach faktycznych. Nie można też uwzględnić wniosku alternatywnego z podanej wyżej przyczyny. Kara grzywny, orzeczona przez Sąd I instancji nie jest karą łagodną, ale nie można stwierdzić by była surowa w stopniu rażącym. Kara surowa nie daje podstaw do ingerencji ze strony sądu odwoławczego.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem II instancji.